

ปิดหู

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เป็นสมมุติของเรา เรายังฟังกันโดยความเป็นสมมุติไง นี่ก็คิดเอา จินตนาการเอาโดยความเข้าใจของตน ไม่ใช่สัจจะความจริง

สัจจะความจริงนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม โอวาทปาฏิโมกข์ วันมาฆบูชา พระอรหันต์นั้นของจริงหมด พระอรหันต์กับพระอรหันต์ เวลาแสดงธรรมขึ้นมา แสดงธรรม พระอรหันต์คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมให้พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ ฟัง โทหกกันได้อย่างไร ผู้รู้กับผู้รู้ด้วยกัน

ไอ้เราสมมุติทั้งนั้นนะ ปุถุชนคนหนา กิเลสตัดหาความทะยานอยากครอบงำหัวใจของตน

เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีอำนาจวาสนาได้มาบวชพระ บวชพระนะ มีเจตนาที่ดีงาม ได้มาเป็นพระประพฤติปฏิบัติ เวลาเป็นประพฤติปฏิบัติขึ้นมาโดยสัจจะโดยความจริง

โดยทางโลก เวลาเขาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติกันนะ เขาไม่กล้าทำ เขาบอกไม่มีครูไม่มีอาจารย์เดี่ยวจะเป็นบ้า มาบวชพระๆ บวชพระมันก็ต้องศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยภาคปริยัติคือทฤษฎีก่อน กลัวว่าประพฤติปฏิบัติไปแล้วมันจะหลงไหล แล้วเวลามาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ มันก็จินตนาการตามกิเลสตัดหาความทะยานอยากที่มันต้องการ มันเลยเป็นสมมุติไง มันเลยเป็นกิเลสไง มันเลยไม่เป็นธรรมไง

เวลาเป็นธรรมๆ ขึ้นมา ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ ขณะ นิโรธ ดับทุกข์ สังโยชน์ขาด เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป บุคคล ๔ คู่ บุคคล ๔ คู่ อรูปธรรม

สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา เราก็สาธุ เราก็อธิษฐาน สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา เพราะถ้าไม่เห็นความเป็นไตรลักษณ์ ไม่เห็นอนัตตา มันจะเกิดขณะนิโรธดับทุกข์ได้อย่างไร

ถ้ามันนิโรธ มันดับทุกข์ มันถึงว่า สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา ทำไม จะไม่รู้ ก็มันนะไตรลักษณ์ นั่นคืออนัตตา อนัตตานี้ใครเป็นคนเห็น แล้วเห็นอย่างไร แล้วเห็นจริง ขนาดไหน

ถ้ามันเป็นจริงใจ นั่นละสังขารอันนั้นเป็นความจริง อรูปธรรมๆ พ้นจาก สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา พ้นจากการเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป พ้นจากสมมุติ พ้นจากบ้ำบอคอแตกนี้ พ้นจากเรื่อง บ้ำๆ ถ้ามันเป็นความจริงใจ ถ้ามันไม่จริงมันก็บ้ำอยู่นั่นแหละ แล้วก็บ้ำเรื่อยไป

นี่มันบ้ำ มันไม่บ้ำธรรมดานะ มันบ้ำแล้วมันย้ายิตนเองนั่นแหละ แล้วย้ายิตนเองแล้วมัน กระทบกระเทือนคนอื่นไปทั้งหมดนะ

ถ้ามันไม่ย้ายิตนเอง มันจะก้าวข้ามได้อย่างไร ธรรมและวินัยเป็นศาสดา ถ้าเป็นศาสดา ข้อวัตรปฏิบัติ นั่นละตัวธรรม นั่นละคือตัวศาสดา มันจะก้าวข้ามไปได้อย่างไร มันจะเหยียบหัว พระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรมได้อย่างไร มันเป็นไปได้ไม่ได้

ไฉนที่เต็มตื่นเลยนะ ย้ายิตนอยู่ นั่นละ “แสดงธรรมๆ” มันเป็นไปได้ได้อย่างไร

เพราะถ้ามันเป็นไปได้ มันก็ตื่น เป็นสมมุติ สมมุติตื่น แล้วตัวเองก็ปิดหูไป ไม่ยอมรับ ความจริงใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ฟังใครทั้งสิ้น ให้กิเลสมันย้ายิตน เพราะมันปิดหู เพราะปิดหูแล้วอยู่ในโลก ของตนเองไง อยู่ในโลกของตัวมีความสุขใจ หลงไหลได้ปลื้ม แล้วย้ายิตนโดยกิเลสค้นหา ความทะยานอยาก มันมีความจริงมาจากไหน มัวเมาทั้งนั้นนะ ธรรมมา

คูสิ โดยธรรมชาติ โดยธรรมชาติในทางโลกนะ ผู้ที่เขาเดือดร้อนจากไอ้พวกคัลลังยา เขา บอกว่า ทำไมรัฐบาลปล่อยให้ยาบ้ามันกระจายไปทั่วประเทศ ทำไมยาบ้ามันไปทั่วทุกซอกทุก มุม ยาบ้าขายดียิ่งกว่าทอफी ของฟรีๆ แจกฟรีเลยนะ เพราะมันมีตลาดเคลื่อนไปหมด ทำไม รัฐบาลปล่อยอย่างนี้ เวลามันคัลลังนะ

นี่ก็เหมือนกัน ปิดหู แล้วก็มัวเมา ธรรมเมา เมาเอาตามความพอใจของตน มีความสุข นี้
 ใจ ก็เลยย้ายปีศาไม่รู้จักใจ มันไม่มีวาสนาใจ

คนมีวาสนานะ เขาตรวจสอบของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหกปี หลวงปู่
 เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านค้นคว้ามาขนาดไหน

เราชื่นชม แล้วเราพูดทุกวัน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เพราะว่าถ้าไม่มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่
 มั่น คิดดูสิ เริ่มต้นนะ หลวงปู่มั่นท่านออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สมารถทำลงไม่ได้ เวลากิเลส
 มันย้ายปีศา ทั้งๆ ที่คนมีวาสนาขนาดนั้นนะ

เพราะมีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์เห็นท่ามันไม่เป็นปกติแล้วละ พาออกวิเวก พาออกจาก
 สังคม พาออกจากสิ่งที่ว่ามันคุ้นชินกับกิเลสใจ แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาใจ จนตั้งตัวขึ้นมาได้ จน
 พอเราตั้งตัวขึ้นมาได้ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านถึงแยกออกจากกัน พอแยกออกจากกัน
 เพราะอะไร เพราะต่างคนต่างมีลูกศิษย์ลูกหาของตน แล้วจิตนิสัยก็ไม่เหมือนกันใจ

เวลาหลวงปู่เสาร์ท่านนุ่มนวลอ่อนหวาน ใครเห็นแล้วเชิดชูบูชาใจ แต่หลวงปู่มั่นท่านเป็น
 นักปราชญ์ ท่านจะฉาน ท่านองอาจกล้าหาญ นั้นนะเพราะอะไร เพราะว่าจะเผชิญกิเลสตัณหา
 ความทะยานอยากในใจของตนใจ

คนที่มีวาสนานะ เขาล้มลุกคลุกคลาน มันล้มลุกคลุกคลาน เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูด

“สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในใจของตน”

กิเลสในใจของตัวเองสำคัญที่สุด ใ้ทมิฬฐิมานะอันนั้นนะยิ่งเลวร้ายที่สุด ใ้ทมิฬฐิมานะ
 ทำลายตนที่สุด แล้วทำลายตน เบียดเบียนตนแล้วไม่รู้จัก ไปเบียดเบียนคนอื่นอีก ไปทำลายคน
 อื่นทั้งสิ้นใจ ทำลายคนอื่นมันเดือดร้อนกันไปทั้งสิ้นใจ เพราะการทำลาย ทำลายโดยความมืด
 บอดใจ เพราะมันปิดหู ปิดหู

เวลาเสียงนะ ดูเสียงสิ เสียง เวลาชมรมนกเขา เขาแข่งขันนะ นกหัวจุกเขาขันแข่งกัน
 รวงวัลเป็นล้านๆ เสียงนะ

ข้างนะ เวลามันส่งคลื่นต่อกัน เราไม่ได้ยิน มันเป็นกิโงๆ นะ เสียงที่มันสื่อสารกัน

‘ไ้เรามันมีตบอด มีตบอดด้วยกิเลสมันปิดบัง ด้วยทิวฐิมานะ ด้วยความเห็นผิด มันปิดหู ไม่ได้รู้ได้เห็นสิ่งใด ไม่มีสิ่งใดสะเทือนหัวใจ ไม่มีสิ่งใดให้มันตื่นตัวขึ้นมาเลยนะ มันหลับไหล หลับไหลไปกับกิเลสตัดทอนความทะยานอยากในใจของตน

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติไป มันน่ากลัวที่สุด เลวร้ายที่สุด จะทำอย่างไรมันก็ฟื้นขึ้นมาไม่ได้ๆ แล้วฟื้นขึ้นมาไม่ได้

ดูสิ เวลาหลอน แม่มันก็ฆ่า พ่อมันก็ฆ่า ปู่มันก็ฆ่า ยายมันก็ฆ่า มันฆ่าหมดนะ เวลามันหลอน “พระเจ้าสั่งให้ฆ่า พระเจ้าสั่งให้กำจัด” สิ่งที่ตั้งงามเวลามันหลอน อย่างนั้นหรือชำระล้างกิเลส

ชำระล้างกิเลส มึงต้องรู้จักปฎิยาตายาย กตัญญูกตเวที ไม่มีปู่ไม่มีย่าก็ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ไม่มีพ่อไม่มีแม่ มึงก็ไม่ได้เกิด แล้วมึงเกิดมามีไปหลอนยาเอง แล้วมึงฆ่าเขาทั้งหมดเลย “พระเจ้าสั่งให้ฆ่า เขาสั่งให้ฆ่า” นี่มันเลวร้ายขนาดนั้นนะ

ไ้นี้คุณงามความดีของตัวเองไม่มีเหลือ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแสดงธรรม กฎกติกากะไรไม่สนใจ เรื่องของพวกมึง กูกำลังจะมายิ่งใหญ่ นะ กูกำลังจะมายิ่งใหญ่ นะ พวกมึงเซอะเซอโง่งเง่าเต่าตุ่น ไม่รู้จัก

เวลามันปิดหูไป ปิดทั้งหมดไป ปิดแล้วก็จินตนาการของมันไปไป แต่ความลับไม่มีในโลก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้เอง ความลับไม่มีในโลก กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เอ็งทำอะไรมา กรรมทั้งนั้นนะ กรรมคือการกระทำ ที่เอ็งทำคือกรรม พอเป็นกรรมแล้วมันก็บีบปี้สีไฟหัวใจของตนมากขึ้นไป ทำซ้ำทำซากจนมันชา หลอน เวลาหลอนขึ้นมา “โ้ย! ไม่มีใครคิดถึงเราเลย ไม่มีใครสงสารเรา”

เขาดูแลมึงมาตั้งแต่เกิด เกิดมาพ่อแม่ไม่เลี้ยงมา มึงโตมาได้อย่างไร พ่อแม่ไม่เลี้ยงโตมา ส่งเสียมีการศึกษามาได้อย่างไร แล้วสิ่งที่มึงทำๆ มึงยังโทษชี้เขาไปไม่มีใครดีเลย เว้นแต่ไ้พวกปิดหูมันแหละว่ามันเก่ง นี่เวลาฟังธรรมๆ มันไม่เข้าใจ

มันอยู่ที่วาสนา วาสนาของคน อำนาจวาสนาของคนนะ เวลาถ้ามันปิดหูแล้วมันก็จบของมันนะ นี่มันอย่ายี้ปี่ทาหัวใจดวงนั้น แล้วอย่ายี้ปี่ทาหัวใจดวงนั้นมันก็อยู่ที่วาสนาไง อยู่ที่จริตนิสัยไง

ถ้าคนที่เป็นธรรม พอสิ่งใดที่มันฝืน มันผิดปกติ เขารับรู้ได้ มันสั่นไหวกลางหัวใจ แต่ถ้าไ้ทธิภูมิมานะมันอย่ายี้มันนะ มันว่าถูกต้องชอบธรรมไ้ แล้วยิ่งใหญ่ไ้ แล้วสิ่งที่ว่ากิเลสในหัวใจของตนไ้ กิเลสมันบังเงา “เป็นธรรมๆ”

ธรรมของใครวะ

คนที่เขาเป็นธรรมเขามี คนที่เขาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติมามี

ดูสังคมาสิ อาหารที่มันถูกต้องชอบธรรม ที่ไหนมันดีงาม เขารับรู้ไปกินทั้งนั้นนะ ที่ไหนที่มันเล็องลือ เขาไปหมด เขาตั้นตั้นกันไ้ไปนะ ถ้าที่ไหนมันดีจริง โลกเขารับรู้ได้ คนเขารู้ของเขาได้

ที่ไหนที่มันฉ้อมันโกง มันคดมันโกง เวลาทุ้ง มันก็ใส่แต่ตะกั่วอย่างนี้ เวลาสิ่งใดมันให้มีน้ำหนักเยอะๆ อย่างนี้ มันจะคดมันจะโกง มันทำได้หนเดียวเท่านั้นแหละ เดี่ยวนี้ลงในเว็บไซต์จบเลย เขารับรู้แล้วไม่มีใครมองอีกเลย เพราะอะไร เพราะอยากไ้อยากดีนั้นไ้ ไ้อยากย่ำอยากยี้เขาไ้ ไ้อยากจะทำผลประโยชน์ไ้

ว่าชื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน

สิ่งต่างๆ ที่เขาทำของเขา ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เ็งอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่โคนต้นโพธิ์นั้นนะ

ดูสิ เวลาคนเขาแสวงหาไ้ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นอยู่ในป่าในเขาของท่าน ไม่ต้องโฆษณาชวนเชื่อใดๆ เลย แม้แต่เข้าไปแล้วท่านยังหลีกเร้นเลย ทำไมคนเขาเข้าไปละ เขาเข้าไปก็เพราะว่าใจเขาเป็นธรรมไ้ แต่ถ้าผู้ที่เป็นธรรมๆ

เขามาอย่ายี้ เขามาเช็ดชูบูชาไ้ของบ่าบอคอแตกอย่างนี้หรือ มันไม่เห็นมีอะไรมีคุณค่าเลย โลกมีทั้งโลก ที่ไหนก็มี

ศีล สมาธิ ปัญญา ศึกษามาก็มีแต่ชื่อ ปิดหู อยู่ในถ้ำ แล้วก็ตัวเองยิ่งใหญ่ กิเลสในใจมัน ร้ายกาจนัก แล้วมันก็ทำลายตัวเองนั่นนะ ทำลายแล้วยังไม่พอ ยังเดือดร้อนไปหมด รอบข้าง เดือดร้อนกันไปหมดละ

เวลาคนที่เป็นธรรมนะ ธรรมทำให้ใครเดือดร้อนวะ ธรรมนะ ทำให้กิเลสเดือดร้อน ใ้ทิวฐิฏฐิ มานะนั่นนะ ใ้ความเห็นผิดมันจะเดือดร้อน เดือดร้อนเพราะมึงหน้ามืดตามัว มึงเดือดร้อน พอ มึงเดือดร้อนขึ้นมา เริ่มเห็นสัจจะความจริง ถ้ามันเป็นความจริงไปได้ มันจะวาง มันจะเริ่มตันใจ

สุภัททะ ดวงใจดวงใดไม่มีมรรค ดวงใจดวงนั้นไม่มีผล ใ้ที่ว่าศาสนาโน้นก็ยกอด ศาสนา นี้ก็เยี่ยม ใ้ที่ว่าชื่นชมกันมานั่นนะ นั่นละมันไม่มีมรรค มันเป็นไปไม่ได้หรอก

ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล

ใ้นี้ก็เหมือนกัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา บวชเป็นพระ เป็นพระ ปฏิบัติ ถ้ามันไม่เป็นมรรค มันก็เป็นมาร มันก็เป็นกิเลส มันก็เป็นทิวฐิฏฐิมานะ ตัวเองก็เฝ้าร้อน หลอนเขียว หลอนอยู่อย่างนั้นนะ ดิ้นรนอยู่อย่างนั้นนะ นิ่งไม่ได้

เวลาหลอน “พระเจ้าสั่งให้ฆ่า” ปุ่ยตายายมันทำลายหมด มันฆ่าหมด ของในบ้านมัน เอาไปขายหมด มันจะไปซื้อยา

นี่ก็เหมือนกัน หลอนไปหมด เดือดร้อนกันไปหมด ใครเข้ามาแล้วรุ่นวายไปหมด จะ ครอบงำเขาทั้งสิ้น มึงจะบ้า

แต่คนเป็นธรรมเขาไม่ทำนะ แล้วเขาสังเวชด้วย เขาทั้งสังเวช เขาทั้งขยะเขยง

หลวงตาท่านสอนประจำ ซื่ออย่าไปเชี่ยมัน ซาติซัวอย่าไปยุ่งกับมัน

แต่ซาติซัวมันต้องอยู่ในสังคมของซาติซัว

ซาติดีใจ ซาติดี เขาเชิดชูบูชากัน มีอะไรขาดเหลือขาดแคลนเขาดูแลกัน ดูแลกันนะ เพราะการประพฤติปฏิบัติมันสุดวิสัย ถ้าทำได้ก็สาธุ ถ้าทำไม่ได้ก็พยายามของตน พยายามทำ ของตน ซัวไม่ทำ

เพราะชั่วนั้นนะ กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา ยิ่งชั่ว มันก็จะออกไปในความชั่วร้าย แล้วออกไปความชั่วร้ายจนเป็นจิตเป็นนิสัย มันเข้าไปสู่ความดีไม่ได้ แล้วมันคัดค้านความดีนั้น ความดีนั้นจะเข้ามาสู่เราไม่ได้ แล้วมันขัดมันแย้ง แล้วเลวร้ายมากนะ มีเยอะมาก เห็นคนอื่นทำดีไม่ได้

มีลูกศิษย์หลงตาอยู่เมืองจันทน์ พอเขากลับใจได้ ไปเล่าให้หลวงตาฟัง

เขาชวนไปวัด คนเขาจะทำคุณงามความดีเขามาชวน คิดจะฆ่าเขานะ ว่าเขาดูถูกดูแคลน แค่เขาชวนไปวัด คิดจะฆ่าเขาเลย

เวลาใจมันเลวทรามแล้ว มันเลวทรามจนพูดความดีให้ข้าฟังไม่ได้ ข้าจะจัดการให้จบ ถ้ามันย่ำคิดย่ำทำการกระทำไป มันก็จะลงไปสู่ตรงนั้นนะ ลงไปสู่ความที่ว่า ความดีไม่ต้องพูดกัน กูจะเอาแต่ใจกูนี้แหละ แล้วรู้ว่ากูถูกต้องด้วยธรรมชาติของพระพุทธเจ้า

ธรรมชาติของพระพุทธเจ้านะ แต่ข้อเท็จจริงมันไม่มี ข้อเท็จจริงเป็นไปไม่ได้ แล้วข้อเท็จจริงปฏิเสธด้วย แล้วเขาทำอยู่ก็ไปขวางเขาด้วย แล้วเขาทำอยู่ก็ไปปิดไปเบือนเขาอีกต่างหาก ให้อั้วพวกปิดหูนะ

แต่ถ้าเขาไม่ปิดหูนะ รู้ทั้งรู้ทั้งเห็น สัตว์มันยังรู้ความดีความชั่ว สัตว์มันยังรู้ถูกต้องชอบธรรม นี่เป็นคน บวชเป็นพระ เป็นพระปฏิบัติเสียด้วย แล้วจะมีธรรมชาติอีกต่างหากนะ

ธรรมะมันมาจากไหน

ธรรมะนะ ธรรมะจากธรรมและวินัย ศาสดาของเรา พระไตรปิฎก จารึกกันมาสองพันกว่าปี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็สืบค้นค้นคว้ามาจากพระไตรปิฎก ศึกษาค้นคว้ามา ก็เลสมันปิดมันเบือน มันไม่เข้าใจ เจ้าคุณอุบาลีฯ เป็นที่ปรึกษา

เจ้าคุณอุบาลีฯ เป็นนักปราชญ์ เวลาว่างการศึกษาตั้งแต่สมเด็จพระสมณเจ้า แล้วเจ้าคุณอุบาลีฯ ท่านก็เป็นมือเป็นเท้าของสมเด็จพระสมณเจ้า วางการศึกษา พอวางการศึกษา มันจะรู้จะเห็นสิ่งคมไป

สังคมที่ดั่งามเขาเชิดชูบูชา เขาทำแล้วมันสะดวกง่ายดาย สังคมที่มันขัดมันแย้งก็ต้องหาหนทางที่ทำให้เขามีการศึกษาให้ได้ ทั้งๆ ที่เราจะทำให้เขาฉลาดนะ ทั้งๆ ที่เราจะให้เขามีการศึกษา แต่เขาต่อต้าน เขาไม่เห็นด้วย เขาขัดแย้งขัดขาก็ต้องมีอุปบาย กุศโลบาย ทำสิ่งใดให้มันผ่านพ้นไป

แล้วเวลาตัวเองศึกษาแล้วมีสติปัญญา ก็อยากจะฝึกหัดไ้ ด้วยวาสนานะ ทางภาคปริยัติ ทางธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิเคราะห์วิจัยเรื่องศาสนา เรื่องพระพุทธเจ้า ธรรมและวินัย เรื่องของศาสดา ก็ฝึกหัดปฏิบัติของท่านไปด้วยอำนาจวาสนา

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็ปฏิบัติของท่าน ปฏิบัติขนาดไหน ไปศึกษาค้นหาครูบาอาจารย์ที่จะชี้ทางมันก็ไม่มี ศึกษาธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความเข้าใจจะมากจะน้อยนี้ภาคปริยัติไป ปฏิภาณไหวพริบของแต่ละบุคคลมันไม่เท่ากันไง

มาศึกษา มาปริกษา มาค้นคว้ากันในหมู่นักปราชญ์ราชบัณฑิตที่เห็นควรกระทำที่สิ่งที่ดีงามไป สิ่งใดที่เห็นขัดเห็นแย้ง วางไว้ สิ่งใดที่ไม่ถูกต้อง พยายามหลีกเลี่ยงมัน จะเอาความจริงๆ ขึ้นมา เวลาเป็นจริงขึ้นมา พอจิตมันสงบ จิตมันลง

มันลงในอะไร

พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานไป

ถ้ามันไม่ปิดหู ไม่มุดอยู่ในถ้ำ อยู่ในคูลา ให้มารมันครอบงำ แล้วก็ทิฏฐิมานะ แล้วก็ทำลายตนเองโดยหุนตาขวางไป

ไอ้พวกหลอนนะ “พระเจ้าสั่งให้ฆ่า” ปู่ย่าตายายมันฆ่าหมดนะ

ไอ้ของเราเหมือนกัน เราบวชเป็นพระ อุปัชฌาย์อาจารย์ไป ธรรมและวินัยเป็นศาสดาไป ศีล สมาธิ ปัญญา

ถ้าศีล ศีลคือความปกติของใจ ศีล ข้อห้ามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้อห้ามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เคารพบูชา มันก็หลบก็หลีก ไม่ให้มีการกระทำไป

ไฉนนี้มันฝ้ามืดมันมืด มันเหยียบมันย่ำ มันทำลาย พระปฏิบัตินะ เต็มฝ่าเท้าเลยนะ แล้ว
มิจฉา สัมมา อะไรเป็นมิจฉา เป็นสัมมา ก็มันมิจฉามาตั้งแต่ต้น มันเห็นผิดมาตลอด

ถ้ามันไม่เห็นผิด สัมมาสมาธินะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี พอจิตมันสงบ มันมี
ความสุขของมัน ความสุขนี้ได้แต่ใดมา

ได้มาจากการขวนขวาย จากกรรมที่ศีล จากการทำใจเข้านี้ทุกทุก ทำใจออกนี้ทุกทุก จาก
ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

แล้วถ้ามันผิด มันผิด มันผิด ถ้ามันไม่ลง มันเพราะอะไร

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ท่านตรวจสอบมาตลอด ถ้ามันผิดปกติ เอ๊ะ! ศีล
เราเป็นอย่างไร เราได้มุกุสชาติไหน เราได้ชัดได้แย้งอะไรมา ทบทวนนะ ตั้งแต่นั้นอนมาคิดอะไร
คิดด้วยความเป็นโทษหรือไม่ คิดอย่างไรที่มันผิดหรือมันถูก

นี่แค่ทำความสงบนะ แค่ว่าทำสมาธินี้แหละ

แล้วเวลาสมาธิก็ลงไม่ได้ ร้อนเป็นไฟ อะไรก็ไม่ได้เรื่องสักอย่าง มันเกิดจากอะไรล่ะ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า ถ้ามันสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วเวลาชำนาญในวิธี เพราะสมาธิมัน
เกิดจากอะไร เกิดจากกรรม สมาธิเกิดจากการกระทำ สมาธิเกิดจากสติ แล้วถ้ามันลงได้เป็น
สัจจะความจริง เออ! สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

ยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่เป็นหรอก ยังไม่ได้หรอก

กว่ามันจะได้ โอ๊ย! มันมีมาตรฐานของมัน อริยสัจมีหนึ่งเดียวเท่านั้น

เวลาหลวงปู่มั่น เวลาธรรมทายาทๆ “หมู่คณะจำไว้ นะ ท่านชาวได้สนทนาธรรมกับเรา
แล้ว”

นี่เวลาสนทนาไง คือตรวจสอบ ธรรมสภาจตุรา เอตมมุงคฺลมุตฺตมํ อริยสัจมีหนึ่งเดียว
เท่านั้น

เวลาหลวงตาพระมหาบัวไปหาหลวงปู่แหวนนั้นนะ “มหา มหามีอะไรค้ำมา”

“ผมหาฟังธรรมะอย่างนี้”

อย่างนี้ค้ำที่ไหน มันอันเดียวกัน ค้ำที่ไหน แต่ถ้ายังไม่ได้แสดงออกมันไม่รู้ เวลาถ้ามันรู้ มันจะมีอะไรค้ำ มันจะไปค้ำที่ไหน

เวลาปิดหูนะ “ของเราเป็นอย่างนี้ของท่านเป็นอย่างนั้น เดี่ยวมันก็เป็นอันเดียวกัน มันจะเหมือนกัน”

มันจะปล้น มันกำลังจะปล้น เห็นไหม เวลานั้นกล่าวมันจะล่า มันจะหาเหยื่อ มันจะหาผลประโยชน์ของมันไง

ผลประโยชน์นะ สิ่งที่ได้มา คิดว่ามันจะเป็นประโยชน์ไง แต่เวลาครูบาอาจารย์ นั้นนะโทษทั้งนั้นนะ

หลงตาท่านสอนประจำ ที่คลุกคลีก็ไม่ดี หมูคณะ เวลาที่คลุกคลี ที่สู่มหัว นั้นนะเป็นหนทางของความเสื่อมทั้งนั้นนะ

เวลาถ้าเป็นธรรมๆ หนทางแห่งความเสื่อม คำว่า “หนทางแห่งความเสื่อม” เริ่มต้นที่มันจะเสื่อม เริ่มต้นที่มันจะมีปัญหานั้นนะ มีปัญหาเพราะเล่นกัน หยอกล้อกัน เพื่อนกัน พุดเหน็บ พุดแฉม พุดเพื่อว่ามันสนุกไง เวลามันซัดใจกัน สิ่ง que เริ่มต้น นี้ความเสื่อม

เริ่มต้นแห่งความเสื่อม เสื่อมจากตรงนี้แหละ เสื่อมไปเรื่อยๆ เสื่อมไปจนห่างไปนุ่นภาวนาไม่ได้อีกแล้ว ร้อน ทำอะไรก็ไม่ได้ แต่ต้องการให้คนอยู่รอบข้างกุนะ จะต้องให้คนอยู่รอบๆ ข้าง ต้องให้คนเยอะๆ เพราะคนเยอะมันการันตีว่า อิม! ฎใช้ได้

แต่ความจริงมันไม่ใช่ ยิ่งรอบข้างนั้นนะคือใจ มหาใจทั้งนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแต่ผู้เดียว ครูบาอาจารย์ของเราไปแต่ผู้เดียว สิ่ง que มันจะเป็นจริงเป็นจัง นั้นเป็นบุญเป็นกุศลของเขา เป็นบุญกุศลของเขาเพราะเป็นเนื่อนาบุญของโลก

ไ้เราเป็นเนื่อนาหรือเป็นเศษเนื่อ

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาเนะ ใ้พวกปิดหู ธรรมก็มี มันก็ฟังอยู่ แต่มันพลิกแพลงไปตาม พระเจ้าสั่งมาฆ่า มันหลอนนะ มันหลอนเพราะมันไม่มีสติไม่มีปัญญา

ถ้ามีสติมีปัญญานะ พระที่มีสติมีปัญญา เขาจะรักษาด้วยความชำนาญในวสี ชำนาญในวสีคือชำนาญในการสร้างคุณงามความดี แล้วจะรักษาคุณงามความดีของเรา

แล้วถ้าใครทำเกินหรือเลย เอ๊ะๆ ก็ความดีเราก็อำนาจของเราอยู่เนี่ย ความดีก็เป็นความดีในปัจจุบัน ตั้ง สันติภูมิโก ความสงบสุขของเรา แล้วจะลากัญญ์กั๊ง เอ๊ะๆ จะเอ๊ะๆ

ระวังให้ดี อย่าไปร่วมมือกับเขา อย่าร่วมมือกับเขา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม เวลาบวชเป็นพระเง เวลาบวชพระ พ่อแม่ได้ ๑๖ กับ เราบวชคนคนหนึ่งมาค้าชูพระพุทธศาสนา เวลาบวชไปแล้วอุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่ เป็นหมู่เป็นคนนะ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม พระนี่สงฆ์ วันนีลงอุโบสถ สังฆอุโบสถ สามัคคีอุโบสถ ต้องเป็นคนละสงฆ์

คณะสงฆ์ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เทวทัตปกครองสงฆ์ ไม่ให้ใครปกครองทั้งสิ้น ให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ เพราะสงฆ์แต่ละบุคคลมีจิตมีนิสัย มีอำนาจมีวาสนา ปรีกษาหรือกัน อะไรผิดอะไรถูก ตกลงกันในคณะสงฆ์ เป็นสามัคคีธรรม สามัคคีอุโบสถ การลงอุโบสถเป็นฉันท์ เป็นความเห็นร่วมทั้งหมด นี้คณะสงฆ์ ถ้าคณะสงฆ์เขาต้องปรีกษาต้องหรือกันเง การปรีกษา การหรือ ใครจะเง ใครฉลาด

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านคิดท่านเลือกของท่าน ธรรมทายาทๆ

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกเลย “หลวงปู่มั่นเป่ากระหม่อมเรามาๆ”

หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ล้มลุกคลุกคลานขึ้นมาขนาดไหน หลวงตาพระมหาบัวเวลาศึกษาจนจบเป็นมหา จะหานิพพาน ถ้ามันไม่มีละ เวลาไปหาหลวงปู่มั่นเง

“นิพพานไม่อยู่ในตำรา ไม่อยู่ที่ไหนทั้งสิ้น อยู่ในหัวใจของคน”

แล้วเวลาท่านฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเป็นสังข์จะเป็นความจริงขึ้นมา

นี่เวลาหลวงปู่มันท่านคัด ท่านเลือก ท่านแยกของท่านขึ้นมา มันจะไปถึงที่สุดแห่งทุกข์
ทั้งสิ้น ทั้งหมดทั้งสิ้น มันจะหาที่ไหน มันจะดีไปหมด มันหาที่ไหน

แม้แต่เราคนคนเดียว เดียวก็ดีเดี่ยวก็ร้าย อารมณ์เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แล้วเวลา
กรรมมันให้ผลขึ้นมา กรรมคือการสุดวิสัยไง เราก็ทำคุณงามความดี เราพยายามสร้างผลดี
ทั้งนั้นนะ แต่ทำไมผลตอบแทนมันเป็นแบบนี้ๆ

มันเป็นอย่างนี้มันเป็นครั้งมันเป็นคราว ถึงเวลาแล้วทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว

การกระทำของเรา เราจะบอกทำแล้วมันไม่ได้ผล

ทำไปเถอะ ทำความดี ทำความดีเพื่ออะไร

ทำความดีเพราะเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ข้อวัตรปฏิบัติมันมาตั้ง ๒,๐๐๐
กว่าปีมาแล้ว กิจของสงฆ์ ๑๐ อย่างมันมาจากไหน นวโกวาท มันมีใครอุทริคิดขึ้นมา สาวกสาว
กะก็ฟังพระพุทธเจ้าทั้งนั้น แล้วสิ่งนี้มันก็มาจากพระพุทธเจ้า

มันมาจากใคร ใครคิดขึ้นมาเอง มีแต่คนมันเรียนมา ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค กิจของสงฆ์
๑๐ อย่าง กวาดลานเจดีย์ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น วัจกฎวัตร ข้อวัตรต่างๆ มันเป็นกิจของสงฆ์
ทั้งนั้นนะ

ถ้าสงฆ์ทำอย่างนี้แล้วมันดีตรงไหน

มันดีตรงจิตใจร่มเย็น เป็นพระขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วัตถุประสงค์เป็นที่
สงบสงัด เป็นที่น่านิรมย์

มันไม่ใช่วัดวาอาวาสอย่างกับช่องใจ มีแต่ใจจะคอยปล้น มีแต่นักล่าคอยงาบเขานะ
แล้วงาบใคร

งาบชาวพุทธไง มีศรัทธาความเชื่อ จะไปทำบุญๆ

ไฉนจะงาบ งาบเขานะ

ถ้ามารมันเียนยอปอบ้านไ้ เพราะปิดหู ไม่ฟังธรรม ไม่ฟังธรรมและวินัย ไม่ฟัง พระพุทธเจ้า ปิดหูให้มารมันย่ำยี แล้วว่ามันเป็นสมาธิ มันพอใจใจ กิเลสเขาก็กิเลสไป กิเลสมัน บังเงาไป นั่นนะมีจิตปฏิภาณ ความเห็นผิด พญามาร

แต่ถ้าเราเปิดของเรา ศีลของเรา คั่นคว่าของเรา ปัจจัตตัง สันติปฏิภาณ ใจจะตัดสินได้ ถูกหรือผิด ใจเรานี้ที่เห็นๆ ผิด มันผิดมามากแล้ว แล้วเวลาเห็นถูก มันถูกอย่างไร ถ้ามันถูกแล้ว นะ สิ่งที่เราทำมามันผิดทั้งนั้น แล้วที่มันถูกละ

ถูกแล้วรีนเริง อาจหาญ ศีลไป ศีลเข้าได้ทุกที่ทุกทาง กำมือไม่มีแผล ฝ่ามือไม่มีแผลจะทำ สิ่งใดไม่เจ็บไม่แสบ ฝ่ามือมีแต่แผล หลบๆ ซ่อนๆ ไม่กล้าไป

เมื่อก่อนเหมือนกัน เราไปไหน

“อึ่งบมันไม่กล้า ไปไหนก็หลบๆ ซ่อนๆ”

กูไม่เอาหน้า กูไม่เคยอหังการ แต่ข้อวัตรของกู กูทำเต็มที่ กูทำบูชาพระพุทธเจ้า กูไม่เคย โฆษณาชวนเชื่อใดๆ ทั้งสิ้น กูทำเพื่อธรรมและวินัย

“แหม! ไปไหนก็ไม่กล้า หลบๆ ซ่อนๆ”

อึ่งพวกหน้าใหญ่ นั่นนะ อึ่งพวกเซิดหน้าซูดตา เจ้าฟ้าเจ้าคุณนั่นนะ แล้วมันได้อะไร

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ปัจจัตตัง สันติปฏิภาณ ถ้า เป็นคนจริง คั่นคว่าสิ กิเลสเต็มหัวใจไม่เห็นวะ แผลกฉิบหาย กิเลสทั้งนั้น ดันไม่รู้จัก

คนที่เขามีธรรมเขาอ่อนน้อม อหังการรีนเริงอาจหาญในธรรม แต่ไม่ใช่หาเหยื่อ โฆษณา ตัว โฆษณาชวนเชื่อ นั่นนะนักล่า หาแต่กิเลส หาแต่พระเจ้าสร้างให้ทำ พระเจ้าสั่ง อึ่งพวกหลอน กิเลสมีงาหลอน หลอนจนทำให้ตัวเองรุ่มเย็นเป็นสุขไม่ได้ ยังไม่รู้จักตัว เองวัง